

HİKMET ANIL ÖZTEKİN

eygallah

Birlik Dükkanı

Okumaya Başlama Tarihi/...../.....

İmza Tarihi/...../.....

DESTEK YAYINLARI: 1226
EDEBİYAT: 384

HİKMET ANIL ÖZTEKİN / EYVALLAH - BİRLİK DÜKKÂNI

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Özlem Esmergül
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştı
Sayfa Düzeni: Işıl Ilgıt Şimşek
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları'ndaki 1. Baskı: (10.000 Adet) Şubat 2020
20. Baskı Temmuz 2020
22. Baskı Ağustos 2020
24. Baskı Eylül 2020
26. Baskı Nisan 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN: 978-605-311-756-8

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Matbaa Mücellit - Çetin Koçak
Maltepe Mahallesi Hastane Yolu Sok No: 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 48625

HİKMET ANIL ÖZTEKİN

eyyallah

Birlik Dükkânı

Yazar Hakkında

Trabzon'da doğdu. Matematik ve fizik aşkıyla dolu çocukluk yıllarının ardından İstanbul Teknik Üniversitesi Gemi İnşaat Mühendisliği'ni kazandı. Üniversite yılları kelimelerdeki, insanlardaki ve yaşamdaki matematiği keşfetmekle geçti.

Henüz 26 yaşındayken çıkarttığı "Elif Gibi Sevmek" kitapları 1 milyon baskıyı geçti. Ardından *Eyvallah*, *Eyvalah-2* ve *Fesleğen* kitaplarını çıkarttı. Tüm kitapları toplam 2 milyon adedi geçti. Sosyal medyada toplam 7 milyondan fazla takipçiyile üretmeye, paylaşmaya devam ediyor.

Uzaktan yazar olarak kabul edilse de dikkatlice incelendiğinde kendisinin yazarlıktan ziyade derdi insanları uyandırmak ve değiştirmek olan bir hayalperest olduğunu görebiliriz.

En büyük yeteneğinin "hayal kurabilmek" olduğunu söyler. Kitlesele değişimlerin mümkün olduğuna inanır ve Youtube kanalında videolar, sosyal medya hesaplarında yazılar, kitaplarında da kurgular ile edebiyat yapmaya değil, kitlesele uyanışı sağlamaya çalışmaktadır. Tüm bu yaptığı şeyleri hayatını adadığı yaşam felsefesini insanlara aktarma aracı olarak kullanmakta ve inandığı felsefeyi tüm dünyaya yaymayı amaçlamaktadır.

Hikmet Anıl Öztekin'e "Yaşamınızdan sonra dünyaya bir cümle bırakmak istesiniz o ne olurdu?" diye sorarsanız tek bir cevap alırsınız: "Ne için varsan, O'nun için yaşa..."

Yazar hakkında detaylı bilgi için: www.hikmetaniloztekin.com

Dünyaya hâlâ daha alışmamış,
tanıdığım ve tanımadığım herkese...

**Bu kitap yazarın yaşadığı olaylardan
esinlenerek yazılmıştır.**

Gece vaktiydi...

İnsanların evlerine sığındığı, tanıdık bir ev kokusunun konyunda, tanıdık yorgun rüyalara daldığı saatlerde ışıksız, ıssız bir sokakta, yapayalnızdım. Cennet Dede önden gitmişti dostlarıyla... Sohbet biter bitmez, ne de çabuk dağılmıştı kalabalık.

Herkesin koşup sığınabileceği bir adresi vardı ne de olsa. Nereye giderseniz gidin, eninde sonunda aynı adrese geri dönecek olduktan sonra bütün gurbetler seyahattir sadece. Oysa dönecek bir adresi olmayan için her adım, bitip tükenmek bilmeyen, sonsuz bir arayış...

Attığım her adımda görünmez oluyordum adeta. Konya'da o daracık, ışıksız sokağın alçak kaldırımları üzerinde sürüdüğüm her adım, ya kendime götürüyordu ya da kendimden kaçırıyordu beni.

Avludaki ıhlamur ağacının büyüülü kokusu doluyordu ciğerlerime. Niyet ettim birkaç saat önce tatlı bir kalabalıkla birlikte girdiğim sohbetle başlayan teslimiyet halinin dışarıda da devam etmesine. Herkes gittikten sonra kapıyı parmaklarımın ucuyla sessizce kapatıp çıktım avludan. Az önceki kalabalık nefes kadar hızlı dağılıp gitmişti. Sokağa çıktığımda evlerin gölgesi bile görünmez olmuştu.

Köşeye kadar yürüdüm ellerim cebimde. Sonra bir çıt sesi duyup irkildim. Geri dönüp baktım gayriihtiyari... Az önce önünden geçtiğim ışığı mum alevi kadar cılız, zayıf mı zayıf sokak lambasının titrediğini fark ettim. Rüzgârdan olsa gerek... İçim ürperdi... Sonra incecik, uzun boylu, zarif bir gölge karanlıktan kopup yürümeye başladı bana doğru. Ayakkabımın çözülen bağını bağlıyordum o sırada.

Gölgenin yüzünü seçmek ne mümkün?

Sokak lambasının tersten vuran zayıf ışığı bütün suretleri yutmuş, kendine gizliyordu sanki. Az önce yürüdüğüm yolları yürüdü gölge... Görmüyordu beni. Ne duraksadı, ne çekindi varlığımdan. Parmaklarımın ucuyla sessizce kapattığım o kapıyı ittirdi yavaşça...

Donup kalmıştım olduğum yerde. Kalbim atmayı bırakmaya çok yakındı. Gözlerim ağlıyordu. Hiçbir şey hissedemiyordum artık. Onun küçük adımları mıydı şu kaldırımları ezen? Onun elleri miydi şu kapadığım kapıyı ömrüme doğru aralayıp kalbimin içine yürüyen? Karanlığın içinde gözlerimi kapatıp kendime sordum, ben Fesleğen'i mi görmüştüm yoksa?

1. Bölüm

Tren, Uçurtma, Yol

*Birileri sevindi
ve hüüzün hep birileri için var olmaya devam ediyordu...*

İki saat var daha Konya treninin kalkmasına... Cebimde iki bilet... İkisi de tek yön... Sadece gidiş... Biri benim için, diğeri kolumun altındaki uçurtma için...

Evet...

Uçurtmamla birlikte çıkıyorum yola... Bu bir seyahat değil zira, bu gökyüzünde bir arayış... Belki bir yıldız, belki yağmur yüklü bir bulut, belki güneşten bir parçayla buluşmak üzere bilinmezliğe açılan bir gidiş...

Haydarpaşada merdivenlerin başındaki bir simitçinin kırmızı renkli camekânlı küçük arabasının başında duruyorum. Alçak bir tabureye oturmuş, çay simitle dakikaları sayıyorum.

Bir saat elli beş dakika var daha...

İnsan kalabalığına dalıp gidiyor bakışlarım çoğu zaman. Trenlere binenler, trenlerden inenler... Herkesin ya gidecek bir yeri var, ya dönecek bir yeri... Bir de bekleyenler var tabii... Gözleri vagonlardan dökülen kalabalığı tarıyor dik-

katle. Onca karmaşaya rağmen hemen bulup seçiveriyorlar bekleediklerini... Bir avuç kumun içinde, kendi kum tanesini buluveriyor adeta. Kimininse bekleyeni yok... İşin tuhafı, bekleyen de pek kalmamış gibi... Şaşırıyorum izlerken... Ne gidenlerin, ne dönenlerin ardı arkası kesilmezken, bekleyenlerin umutları çürümüş...

Beklemek zahmetli iş ne de olsa... Bir güven işi... Umud işi... Özellikle de kendine güvenmekle ilgili bir mesele beklemek... Dönene ya da dönmeyene bağlı değil, tamamen kendiyle ilgilidir insanın. Dönecek diye beklemek doğru değildir ki, sanırım günümüz insanının en büyük yanlışlığı bu noktada başlıyor. Sevecek diye seviyor, dönecek diye bekliyor... Oysa sen bekliyorsun diye döner o zaten sana... Hakikat dediğin de budur. Sevdiği bekliyor diye yola zaten düşer o sevgili...

Tıpkı benim gibi...

Nerededir bilmiyorum... Sağlığı iyi mi, derdi var mı, hiç haberim yok. Beni bekliyor mu onu da bilmiyorum. Belki de bekliyor olma ihtimalidir beni hayatta tutan, yürümemi sağlayan. Şairin dediği gibi: "Bırakın sevmesini, seviyor olabileme ihtimali bana yeter."

Ne kalacak yerim var Konya'da, ne yanına sığınabileceğim bir tanıdık. Üstelik kimden kimi soracağım da belli değil... Adını sorsalar bilmiyorum, yerini sorsalar bilmiyorum. Bilmediğim tek şey onu çok seviyorum.

Şu adımlar Fesleğen'i aramaya çıkmamıştı belki de. Zaten bulamayacağım aşikâr... Bırakın Konya'yı, Haydarpaşada buluşmak için sözleşmiş olsak bile bunca kalabalığın içinde